

שפתוב ונועדתי לך שם ודברתי
אתך, והם שני כרובים שלמעלה,
והם נצ"ח והו"ד, והם שני
העמודים של הגוף.

כמו זה יש למלכה למטה שני
כרובים תחתיה שיונקים ממנה,
והם ודאי עליונים, על ארון
העדות, שנקרא צדק, ארון
העדות. ומי עדות? זה יוסף, זהו
שפתוב עדות ביהוסף שמו,
ונקרא תורה שבכתב, וארון זה
תורה שבעל פה.

בא ראה, כל אותם אבות עליונים
שאחוזים למעלה, כלם רמוזים
בתורה שבכתב. ודוד שאחוז
באחרונה, שהיא תורה שבעל
פה, רמוזה בדברי קבלה, ומשום
כך נקראת קבלה, שמקבלת אור
מתורה שבכתב.

ואותם שני כרובים עליונים
עומדים על אותו עדות וארון,
זהו שפתוב והנצח וההוד כי כל
בשמים ובארץ. וזהו סיום
השמים, ומזוג את הארץ הזו.

וכך הוא, שכל מה שפרא הקדוש
ברוך הוא למעלה - פרא פנגדו
למטה. ויוסף נקרא עדות, זהו
שפתוב עדות ביהוסף שמו, ועל
זה שמו של יוסף שלם בכל,
למעלה ולמטה.

ועל זה שנינו שיוסף והארון
והשכינה היו הולכים במדבר
ביחד, וכל העולם היו אומרים:
מה טיבן של שני ארונות הללו?
ומשיבים להם: קיים זה מה
שפתוב בזה. קיים בודאי. זהו
שפתוב וצדיק יסוד עולם, הוא
קיום העולם.

בא דוד, שהוא שביעי של
האבות, אחז ביה בכת שבע
הזאת, שהיא ממלכה, ולא עזבה

אתייהיבת אורייתא על ידיהו. הָדָא הוּא
דְכְתִיב, וְנוֹעַדְתִּי לְךָ שֵׁם וְדַבַּרְתִּי אִתְּךָ וְגוֹמֵר.
וְאִינוּן תְּרִין כְּרוּבִין דְלַעֲלֵא, אִינוּן נִצְח וְהוּד,
וְאִינוּן תְּרִין סְמְכִין דְגוּפָא.

בְּגוּזָא דָא, אִית לָהּ לְמַטְרוּנִיתָא לְתַתָּא, תְּרִין
כְּרוּבִין תְּחוּתָהּ, דְיִנְקִין מִינָהּ. וְאִינוּן
עֵילָאִין וְדָאִי, עַל אַרְוֹן הָעֵדוּת, דְאִיקְרִי צְדָק,
אַרְוֹנָא דְעֵדוּת. וּמֵאן עֵדוּת, דָּא יוֹסֵף, הָדָא
הוּא דְכְתִיב, (תהלים פא) עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ.
וְאִיקְרִי תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְהֵאִי אַרְוֹנָא תוֹרָה
שְׁבַעַל פִּיהּ.

תָּא חֲזִי, כָּל אִינוּן אֲבָהֶן עֵילָאִין דְאַחֲדָן
לַעֲלֵא, רְמִיזָן כְּלָהוּ בַתוֹרָה שְׁבַכְתָּב.
וְדוּד דְאַחֲד בְּכַתְרִיתָא, דְאִיְהִי תוֹרָה שְׁבַעַל
פִּיהּ, רְמִיזָא בְּדַבְרֵי קְבֻלָּהּ. וּבְגִין כֵּן אִיקְרִי
קְבֻלָּהּ, דְמִקְבֻלַּת נְהִירוֹ מִתוֹרָה שְׁבַכְתָּב.

וְאִינוּן תְּרִין כְּרוּבִין עֵילָאִין, קִימִין עַל הַהוּא
סְהֵדוּתָא דְאַרְוֹנָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (דברי
הימים א כט) וְהִנְצַח וְהַהוּד, כִּי כָל בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ,
וְדָא אִיְהוּ סִיּוּמָא דְשָׁמַיָא וּמְזוּזָא לְהֵאִי אָרֶץ.
וְהָבִי הוּא, דְכָל מַה שְׁפָרָא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא
לַעֲלֵא, פָּרָא לְקַבְלִיָּה לְתַתָּא. וְיוֹסֵף אִיקְרִי
עֵדוּת, הָדָא הוּא דְכְתִיב עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ.
וְעַל דָּא שְׁמָא דְיוֹסֵף שְׁלִים בְּכָלָא לַעֲלֵא
וְתַתָּא.

וְעַל דָּא תְּנִינָן, אַרְוֹן דְיוֹסֵף וְאַרְוֹן דְשְׁכִינְתָּא,
בְּהַדִּי הַדִּי הוּוּ אֲזֵלִין בְּמַדְבְּרָא, וְהוּוּ כּוּלִי
עֲלָמָא אֲמָרִי מַה טִּיבָן שֶׁל שְׁנֵי אַרְוֹנוֹת אֱלוֹ.
וּמְתִיבִין לוֹן, קִיִּים זֶה מַה שְׁפָתוּב בְּזֶה. קִיִּים
וְדָאִי, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (משלי י) וְצַדִּיק יִסוּד
עוֹלָם, אִיְהוּ קִיּוּמָא דְעֲלָמָא.

אתא דוד דאיהו שביעאה, דאבהן אחיד ביה, בהאי פת שבע, דאיהו

ממלכה, ולא שביק לה לעלמין. הדא הוא דכתיב, (יחזקאל לו) ודוד עבדי נשיא להם לעולם. וכתיב, (תהלים פט) פסאו בשמש נגדי. וכל דא אוליה לן אורייתא, דכלהו אחידן בה בשכינתא ברזא דשבע.

לעולמים. זהו שפתוב (יחזקאל לו) ודוד עבדי נשיא להם לעולם, וכתוב (תהלים פט) פסאו בשמש נגדי. וכל זה למדתנו התורה, שכלם אחוזים בשכינה בסוד של שבע.

תא חזי, אברהם פוצינא קדמאה קדישא דעלמא, פד בעא לסלקא לדרגיה, לא יכיל, עד דסליק ואשתמודע באינון תלת דרגין עילאין דעליה, דההוא חולקא דיליה.

בא וראה, אברהם גר ראשון קדוש של העולם, כשרצה להתקרב לדרגתו, לא יכל, עד שעלה ונדע באותן שלש דרגות עליונות שעליו, שהוא חלק שלו. בין שעלה והתנדע לו לקדוש-ברוך-הוא מתוך אותן שלש דרגות, שעם אותן שבע, ושלש דרגות, הן פתר עליון חכמה בינה, והן שלמות עשר ספירות שנקרא בהן הקדוש ברוך הוא. וכיון שעלה אחר כך באותן שלש, שהן עתיק ואבא ואמא, ששופע מהן אור למטה, אז אחז לחלקו אותה דרגה שפחת אותן שלש, שנקרא חסד.

בין דסליק ואשתמודע ליה לקודשא בריה הוא, מגו אינון תלת דרגין, דעם אינון שבעה, ותלת דרגין הם פתר עליון חכמה בינה, ואינון שלימו דעשר ספירן, דאיקרי בהו קדשא בריה הוא. וכיון דסליק אחר כך באינון תלתא, דאינון עתיקא ואבא ואמא, דנגיד מנהון נהירו לתתא, פדין אחיד לחולקיה, ההוא דרגא דתחותיהו דאינון תלתא, דאיקרי חסד.

שאת פלן הוא הדביק מתוך אותה אספקלריה ששולטת בלילה, שבהן ודאי לא היה אדם שידע כלום. ועל זה שנינו בן שלש שנים הכיר אברהם את בוראו, דוקא בן שלש.

דכרחו אדביק לון, מגו אספקלריא דשלוטא בליליא, דבהו ודאי לא הוה בר נש דינדע כלום. ועל דא תנינו, בן שלשה שנים, הכיר אברהם את בוראו, בן שלשה דייקא. ותא חזי, רזא דהני שלשה שנין, ולא חסר, בגין דשכינתא אקרי בת שבע, ולא יכיל לאתקרבא בהדה, עד דסליק לאשתמודעא מגויה, ולא תנהרא ולא נהרא לכלא מאי דאיהו לתתא, באינון דרגין עילאין אינון שבעה ושלשה, הרי עשרה דרגין עלאין, רזא דשמא דקודשא בריה הוא.

ובא ראה סוד של שלש שנים אלו ולא חסר, משום ששכינה נקראת בת שבע, ולא יכל להתקרב אליה עד שעלה להודע מתוכה ולהיות מואר ולהאיר לכל, מה שהוא למטה באותן דרגות עליונות עם אותן שבע ושלש, הרי עשר דרגות עליונות סוד של שם הקדוש ברוך הוא. וכיון שהיה נאור באותן שלש, רצה להעלות באותן שבע בסוד הפתוב (בראשית כא) ויצב אברהם את שבע כבשת הצאן. וסוד זה רמז לאבימלך שלא יפרעו מהם,

ובין דהוה מתנהיר באינון שלשה, בעא לסלקא באינון שבע, ברזא דכתיב, (בראשית כא) ויצב אברהם את שבע כבשת הצאן.

ורזא דא רמז לאבימלך, דלא יתפרעון מנהון, עד דישתלימו אינון שבעה

זפאי קשוט בישראל, לקביל אינון שבעה
דרגין דלעילא.

ביון דאשתלימו, יתיב עלמא תפאה כגוונא
דעלמא עילאה. בקיומא שלים. וייתי
דוד, דאיהו שביעאה, ויתער לההיא בת שבע
דלעילא, דאיהי נקמא נקמתהון דישראל,
ויתפרע מנהון.

הרא הוא דכתיב, (שמואל ב ח) ויהי אחרי כן ויף
דוד את פלשתים ויכניעם ויקח דוד את
מתג האמה מיד פלשתים. מאי ויהי אחרי כן.
בתר דאשתלימו ישראל, והווי כגוונא
דלעילא, כדין ויף דוד את פלשתים ויכניעם.
דהא עד השתא לא יכילו ישראל למיתבר
תוקפיהון, והא איתערו חברייה בההוא מתג
האמה, ואוקמוה.

והא חזי, האי דרמז ליה אברהם בכבשות
הצאן, ולא בעזים, ולא במילי אחריני,
בגין דאינון מסטרא דחסד, מאינון ממנן
דינקין מסטרא דחסד, ינקין לתתא אינון
כבשים, תחות שולטניהון. ואברהם אחיד
לחולקיה מדת החסד, וכולא ברזא דחכמתא.
ועל דא תנינן, מאן דשרי גו עאנא, לא מסתפן
לעלמין. ואי איהו שרי גו עזייה, ורעי
לון, כמה גרדיני נימוסין, תבין לקבליה
לאסטאה ליה, בגין דאינון מסטרא דדינא
קשיא.

אבר פד אתא יצחק למגזר עמיה קיים, גזר
עמיה בשבעה, דאתגלייא מגו ההיא
בירא, דכתיב (בראשית כו) ויקרא אתה שבעה.

תא חזי, אברהם קרא לההיא בירא דמיין,
באר שבע. יצחק קרא לה, שבעה. מה
בין האי להאי. אלא בגין דיצחק אחיד לחולקיה דרגא דפחד, דאיהו

עד שישתלמו אותם שבעה
צדיקי אמת בישראל. פנגד אותן
שבע דרגות שלמעלה.

ביון שהשתלמו, יהיה העולם
התחתון כמו העולם העליון
בקיום שלם, וכא דוד, שהוא
שביעי, ויעורר את אותה בת
שבע שלמעלה, שהיא נוקמת
נקמות ישראל, ותפרע מהם.

והווי שכתוב (שמואל ב ח) ויהי אחרי
כן ויף דוד את פלשתים ויכניעם
ויקח דוד את מתג האמה מיד
פלשתים. מה זה ויהי אחרי כן?
אחר שגשתלמו ישראל והיו כמו
למעלה, אז ויף דוד את פלשתים
ויכניעם. שהרי עד עכשו לא יכלו
ישראל לשבר את כחם, שהרי
התעוררו החברים באותו מתג
האמה, ופרשוה.

וכא וראה, זה שרמז לו אברהם
בכבשות הצאן ולא בעזים ולא
כדבר אחר, משום שהם מצד
החסד, שמאותם ממנים שיונקים
מצד החסד יונקים למטה אותם
כבשים שתחת שלטונם, ואברהם
אחז לחלקו מדת החסד, והכל
בסוד החכמה.

ועל זה שנינו, מי ששרוי בתוף
צאן לא מסתפן לעולמים. ואם
הוא שרוי בתוף עזים ורועה
אותם, כמה שומרי החקים
יושבים פנגדו להסטותו, בגלל
שהם מצד של הדין הקשה.

אבר כשפא יצחק לכרת אתו
ברית, כרת אתו בשבעה שנגלה
מתוף אותו באר, שכתוב (בראשית
כו) ויקרא אתה שבעה.

בא וראה, אברהם קרא לאותה
באר מים נובעים באר שבע,
ויצחק קרא לה שבעה. מה בין
זה לזה? אלא משום שיצחק אחז

בין האי להאי. אלא בגין דיצחק אחיד לחולקיה דרגא דפחד, דאיהו

דינא, ועל דא אוסיף בה ה'. וה' בכל אתר
איהי מדת הדין. וסימנך (יחזקאל טז) הא דרפך
בראש נתתי. הדא הוא דכתיב ויקרא אתה
שבעה. דלא עבד בחורפן, כמה דעבד אבוה,
וכלא ברזא דחכמתא, ואוסיף בה ה', לאחזאה
דאיהי חולקיה.

לחלקו דרגה של פחד, שהוא דין,
ועל זה הוסיף בה ה'. וה' בכל
מקום היא מדת הדין. וסימנך -
(יחזקאל טז) הא דרפך בראש נתתי.
זהו שפתיב ויקרא אתה שבעה.
שלא עשה בכבשים כמו שעשה
אביו, והכל בסוד החכמה,
והוסיף בה ה', להראות שהיא
חלקו.

תא חזי, פד ברא קדשא בריך הוא עלמא,
ברא ליה בדינא. פיון דחזא דלא מתקיים,
שתף ביה חסד. הדא הוא דכתיב (בראשית ב) ביום
עשות ה' אלהים, ואוקמוה באברהם איתקיים
עלמא. בגין כך האי בירא, ביתא דעלמא, על
שמיה איתקרי. הדא הוא דכתיב, (שם כא) על כן
קרא שם העיר באר שבע. אף על גב דהאי
בירא אתדבק ביצחק, דכתיב (שם כו) ויקרא אתה
שבעה. שמה באר שבע, סטרא דאברהם, ולא
באר שבעה, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ב) וימינו
תחבקני.

בא וראה, כשברא הקדוש ברוך
הוא את העולם, ברא אותו בדין.
פיון שראה שלא מתקיים, שתף
בו חסד, זהו שפתיב (שם ב) ביום
עשות ה' אלהים, ופרשוה
באברהם התקיים העולם. בגלל
כך הבאר הזאת בית העולם על
שמה נקרא, זהו שפתיב על כן
קרא שם העיר באר שבע. אף על
גב שהבאר הזו נדבקה ביצחק,
שפתיב ויקרא אתה שבעה -
שמה באר שבע צד של אברהם,
ולא באר שבעה, זהו שפתיב (שיר
השירים ב) וימינו תחבקני.

ותא חזי, ארבע מאינון שבעה זכאי קשוט,
פד בעו לאתקרבא בשכינתא, ברזא
דשבע, פלהו איערעו בהאי באר, דלא פסקו
מימיו לעלמין.

ובא וראה, ארבעה מאותם
שבעה צדיקי האמת, כשרצו
להתקרב לשכינה בסוד של שבע,
כלם פגשו בבאר הזו שלא
פוסקים מימיה לעולמים.

אברהם פרי לה להאי בירא, בגין דאיהו
אוליף לכל בני עלמא, דיפלחון
לקודשא בריך הוא. וכיון דכרי לה, אפיק
מיין נבעין דלא פסקין לעלמין.

אברהם פרה את הבאר הזאת
משום שהוא למד את כל בני
העולם לעבד את הקדוש ברוך
הוא, וכיון שפרה אותה, הוציא
מים נובעים שלא פוסקים
לעולמים.

וכיון דמת אברהם, מה כתיב (בראשית כו) וכל
הבארת אשר חפרו עבדי אביו בימי
אברהם. בארת פתיב, וחד הוה, דכתיב באר
שבע, וקרו ליה בארות, דמשמע דסגיאין הוו.
בגין דהאי בירא, מתחזי לון לאבהן בכל
דוכתא דהוו אזלין, והוה מתחזי לון פבירין
סגיאין.

וכיון שמת אברהם מה פתיב?
(בראשית כו) וכל הבארת אשר חפרו
עבדי אביו בימי אברהם. פתיב
בארת, ורק אחת היתה, שפתיב
באר שבע, וקוראים בארות,
משמע שרבים היו, משום
שהבאר הזאת נראית לאבות בכל
מקום שהיו הולכים, היתה נראית
להם גדולים וכבירים.

כיון דמילאו פלשתים עפרא, רזא דאהדרו

כיון שמלאוה הפלשתים עפר,